

SIGNAR/FIRMAR

El verb **signar** s'usava antigament per a indicar que algú traçava un signe específic —distintiu de cada persona—, anomenat **signatura**, que servia per a subscriure el que es deia en un document i donar-ne la conformitat. De manera paral·lela, i també des de temps molt antics, s'han utilitzat **firmar** i **firma** per a donar fermesa a un acord.

Eren dos maneres d'expressar la mateixa idea. Però, entre els valencians, les formes que s'han mantingut plenament vigents al llarg del temps són **firma** i **firmar**, i per això el Diccionari Normatiu Valencià, de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, les considera més apropiades per als usos formals de caràcter general i oficial.

Una petició de cita prèvia no requereix **signatura** electrònica.

Una petició de cita prèvia no requereix **firma** electrònica.

Cal **signar** la factura electrònicament.

Cal **firmar** la factura electrònicament.